

Arrest

nr. 129 380 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Mashad afkomstig te zijn. U bent een Fars van etnische origine. Van het jaar 1367 of 1368 (21.03.1988-89 – 20.03.1990-91) tot het jaar 1372 of 1373 (21.03.1993-94 – 20.03.1994-95) werkte u bij de Iraanse politiediensten. U had de rang van adjunct-kolonel en was verantwoordelijk voor, onder meer, de interne briefwisseling. Omdat u uw baard, in weerwil van de geldende bepalingen, steeds schoor werd u door de ideologische en politieke dienst van de politie van het centraal politiebureau naar het bureau van Islamshar verplaatst. Omdat u deze overplaatsing weigerde moest u zich naar het detentiecentrum van Toukhane te Teheran begeven. U ging daar niet heen, en kwam niet meer opdagen bij de politie. U begon nadien als zelfstandige

te werken. In de vierde maand van 1377 (21.06.1998 - 20.07.1998) begon u te werken bij het bureau dat verantwoordelijk is voor de organisatie van de markten aan de grensposten in Iran. Omdat u na een bezoek van een minister in 1379 (21.03.2000 – 20.03.2001) hem een document verstuurde waarbij u de onduidelijke en weinig efficiënte geldstromen naar de gouverneur aankaartte werd u bij de gouverneur ontboden en diende u opnieuw uw post te verlaten. U moest zich naar de veiligheidspost van Ghouchan begeven. U besloot dit werk in 1379 echter op te geven en verhuisde naar Ghaemshahr. U zocht gedurende enkele maanden werk. Begin 1380 begon u uit een restaurant uit te baten. U hield dit restaurant open tot uw vertrek uit Iran.

Op een dag in het jaar 1381 (21.03.2002 – 20.03.2003) of 1382 (21.03.2003 – 20.03.2004) werd u in het restaurant door de reguliere politie opgepakt en naar de rechtbank van Ghaemshahr gebracht. U verbleef een maand in de gevangenis maar uw zaak kwam niet voor. Daarna werd u overgebracht naar de gevangenis van Mashad waar u gedurende twee maanden werd vastgehouden. Bij het naar buiten gaan moesten u en de andere gevangenen zich in twee rijen opsplitsen. U stond in de tweede rij en kreeg 100 zweepslagen. Men toonde u een veroordeling. Een paar dagen later ging u naar het parket om uitleg te vragen over uw arrestatie en veroordeling. Men vertelde u daar dat uw straf door het personeelscomité opgelegd was. U keerde terug naar uw restaurant. In 1383 (21.03.2004 – 20.03.2005) ging u naar de militaire rechtbank te Teheran. U werd voor een nacht naar de gevangenis gestuurd in Heshmetiyeh. De volgende dag kwam uw zaak voor in de rechtbank. U moest een boete betalen, maar moest niet naar de gevangenis.

Op 27.03.1388 (17.06.2009) nam u deel aan een betoging in Teheran naar aanleiding van de betwiste presidentsverkiezingen. U werd opgepakt door de politie en gedurende drie nachten vastgehouden. U werd vrijgelaten nadat uw broer en uw schoonbroer, een kolonel bij de politie, tussenkwamen. Uw schoonbroer vertelde u de eigendomsakte van het huis van uw broer als borg te hebben gegeven. U keerde terug naar Mashad. De volgende dag, op 31.03.1388 vertelden uw broer en uw schoonbroer dat de situatie verslechterde, en men steeds meer mensen arresteerde. U besloot het land te verlaten. U reisde illegaal naar Turkije waar u gedurende zes maanden verbleef. Twee maanden na uw vertrek verlieten uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon eveneens Iran en vervoegden u in Istanbul. U reisde verder naar België. Op 12 januari 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u de Iraanse autoriteiten vreest. Uw echtgenote en uw kinderen verblijven nog steeds in Istanbul. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (Shenasnameh), een nationale kaart en een rijbewijs voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weliswaar verklaart dat er een foto van u in een videoclip over de demonstraties in 2009 te zien is maar dat u opmerkt dat u deze muziekvideo niet meer kan terugvinden. Ook stelt u dat u een USB-stick had met beeldmateriaal maar dat dit in het opvangcentrum gestolen is (cgvs 09.01.2014, p.10). Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen begin van materieel bewijs voorlegt betreffende uw deelname aan de demonstraties in Teheran in 2009. Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende deze demonstraties. Gevraagd waarom u deelnam verklaart u dat ze “onze stem hadden gestolen” (cgvs 09.01.2014, p.6). Later tijdens het gehoor stelt u echter dat u niet stemde tijdens de verkiezingen in 2009. Daarenboven stelde u in Iran slechts één keer te hebben gestemd bij de herverkiezing van president Rafsanjani, toen u als politieagent bij een stembureau de wacht hield. U verklaart toen blanco te hebben gestemd. Nadien stemde u nooit meer. Wanneer het CGVS daarop vraagt waarom u verklaarde “ze hebben onze stem gestolen” stelt u plots dat het maar een smoes was die iedereen gebruikte om buiten te komen en het (regime) omver te werpen (cgvs 09.01.2014, p.8). Deze verklaringen roepen bijzonder ernstige vragen op, rekening houdend met uw bewering dat u bijna 900 kilometer aflegde van Mashad naar Teheran om daar te gaan betogen tegen gemanipuleerde verkiezingsuitslagen. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw beweringen over uw deelname aan een betoging in Teheran in juni 2009, quod non, dan nog roepen uw verklaringen betreffende de modaliteiten van uw vrijlating na uw arrestatie ernstige vragen op. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd vrijgelaten nadat u de eigendomsakte van een huis van uw broer als borgstelling afgaf (vragenlijst cgvs p.2). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat u niet zeker weet hoe uw schoonbroer en uw broer u hebben vrijgekregen, dat ze u wel vertelden dat ze het huis van uw broer als borg

hadden gegeven, maar dat u vermoedt dat uw schoonbroer, een kolonel bij de politie, zijn netwerk binnen de politie gebruikte (cgvs 09.01.2014, p.11). Gevraagd wat er met deze borg gebeurd is stelt u dat u het hen vroeg maar dat u het antwoord kreeg dat u er zich niet mee moest bezighouden en dat u uw leven moest verderzetten (cgvs 09.01.2014, p.11-12). Wanneer u met deze allerm minst eenduidige verklaringen geconfronteerd wordt stelt u dat dit een fout is en verklaart u dat u geen borg kon afgeven op het moment dat u in detentie zat (cgvs 09.01.214, p.14). Een van zijn vrijheid beroofde persoon kan inderdaad zijn borgstelling niet zelf regelen. Uw bewering is echter geen verklaring voor het feit dat u meer dan vier jaar na de door u voorgehouden feiten nog steeds niet op de hoogte bent of u al dan niet via borgstelling vrijkwam. Temeer omdat u verklaart contact te houden met uw familie in Iran (cgvs 09.01.214, p.12). Daarbij dient ook vastgesteld te worden dat indien u wel via een borgstelling vrij zou gekomen zijn, u hiervan geen begin van materieel bewijs voorlegt.

Verder dient gewezen te worden op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende een huiszoeking door de Iraanse politie na uw vertrek uit Iran, die de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten verder ondermijnen. Zo stelde u op de DVZ dat de politie na uw vertrek uw ouders ondervraagd hebben (vragenlijst cgvs p.2). Gevraagd tijdens het gehoor voor het CGVS of de veiligheidsdiensten na uw vertrek naar u op zoek waren stelt u dat ze een keer aan de deur kwamen en dat uw naaste bureu ondervraagd werden. Wanneer het CGVS informeert of zij nog iemand anders ondervraagd hebben stelt u het niet te weten, en vult u aan dat u zelf het gevoel heeft dat uw zus ondervraagd werd (cgvs 09.01.2014, p.13-14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ stelt u plots dat uw broer u dat verteld had, maar dat hij zich vergist had en uw echtgenote u later vertelde dat niet uw ouders maar uw bureu ondervraagd werden (cgvs 09.01.2014, p.14). Uw verklaring voor de hiervoor vermelde tegenstrijdigheid is echter weinig aannemelijk. Gezien u verklaart dat u deze informatie aanvankelijk van uw eigen broer verkreeg is het weinig geloofwaardig dat hij niet op de hoogte zou zijn dat uw en zijn ouders ondervraagd werden.

Al evenmin overtuigend zijn uw verklaringen over het verdere verloop van uw dossier na de door u voorgehouden arrestatie door de politie. Tijdens het gehoor voor de DVZ stelde u niet alleen tweemaal dat u op borg werd vrijgelaten, u koppelde deze vrijlating tevens aan uw verplichting om nog te verschijnen voor een rechtbank (vragenlijst cgvs p.2). Wanneer het CGVS hiernaar informeert stelt u dat er naar vraagt, maar dat uw broer u steeds vertelt dat u er niet meer bent, in een veilige omgeving vertoeft, en dus geen vragen moet stellen (cgvs 09.01.2014, p.12). Gevraagd of er een rechtszaak lopende is stelt u dit niet te weten en vult u aan dat uw vrienden u vertelden dat de Iraanse overheid systematisch burgers arresteerde en berechtte. Wanneer er nogmaals gevraagd wordt naar uw concreet geval en u er op gewezen wordt dat u omwille van deze problemen asiel aanvraag in België geeft u de bijzonder vage verklaring dat het dossier daar zal zijn omdat ze u gearresteerd hadden en dat dit zeker het geval zal zijn als uw familie de borg hebben gegeven. Als het CGVS u er op wijst dat de feiten reeds vier jaar geleden zijn en u expliciet vraagt of u voor een rechtbank diende te verschijnen of nog moet verschijnen verklaart u alleen te kunnen zeggen dat zowel uw moeder als uw broer een eventuele terugkeer naar Iran steeds afraden (cgvs 09.01.2014, p.13). Een dergelijk gebrek aan interesse en precieze informatie betreffende de uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw deelname aan en arrestatie tijdens de protestacties in 2009 en de daaruit voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Wat betreft uw verklaring dat u van 1368 tot 1373 bij de Iraanse politie werkte en later bij het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten tewerkgesteld was dient te worden vastgesteld dat u ook hiervan geen begin van materieel bewijs voorlegt (cgvs 09.01.2014, p. 6 en 15). Inzake uw verklaringen dat u in de derde maand van het jaar 1383 (21.03.2004-20.03.2005) (cgvs 20.02.2014, p.6) vanwege uw desertie uit de politiedienst een boete van 50.000 toman (cgvs 20.02.2014, p.4) kreeg opgelegd door de militaire rechtbank te Teheran en uw bewering dat u in van de elfde maand van het jaar 1381 (21.01.2003 – 20.02.2003) tot de tweede maand van het jaar 1382 (21.04.2003 – 20.05.2004) gedurende drie of vier maanden werd vastgehouden en na uw vrijlating 100 zweepslagen kreeg (cgvs 09.01.2014, p.9 en cgvs 20.02.2014, p.6) dient eveneens vastgesteld te worden dat u hiervan geen materieel bewijs overmaakt. U verklaart dat uw broer al uw documenten, zowel deze betreffende uw tewerkstelling bij de politie als de documenten betreffende de problemen die daaruit voortvloeiden, verbrand heeft na uw vlucht uit Iran (cgvs 09.01.2014, p.6).

Uw verklaringen betreffende uw veroordeling door de militaire rechtbank van Teheran overtuigen evenmin. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u aanvankelijk dat u in het jaar 1381 of 1382 naar de rechtbank diende te gaan. Gevraagd of u dit iets exacter in de tijd kan situeren antwoordde u ontkennend (cgvs 20.02.2014, p.4). Later tijdens het gehoor beweert u plots dat u in de

derde maand van het jaar 1383 uw boete diende te betalen (cgvs 20.02.2014, p.6). Over de hoogte van de boete verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u 30.000 toman diende te betalen (cgvs 09.01.2014, p.5). Tijdens het tweede gehoor beweert u dat u 50.000 toman betaalde (cgvs 20.02.2014, p.4). Hoe dan ook, wat betreft deze veroordeling en de door u te betalen boete moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u een geldboete van enkele euro's diende te betalen vanwege uw insubordinatie tijdens uw dienst als politieagent kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aangaande uw bewering dat u van de elfde maand van het jaar 1381 (21.01.2003 – 20.02.2003) tot de tweede maand van het jaar 1382 (21.04.2003 – 20.05.2004) gedurende drie of vier maanden werd vastgehouden en na uw vrijlating 100 zweepslagen kreeg (cgvs 09.01.2014, p.9 en cgvs 20.02.2014, p.6) dient vastgesteld te worden dat u ook deze feiten niet aantoonst door middel van enig objectief bewijsstuk. Er zijn bovendien goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich bij een terugkeer naar Iran niet opnieuw zullen voordoen, gelet op het feit dat u na deze aanhouding en lijfstraf nog meer dan vijf jaar in Iran zou hebben verbleven. Daar u in de vijf jaar voor uw vertrek uit Iran in dit verband geen problemen meer kende kunnen ze niet worden beschouwd als element in een actuele vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het door u overgemaakte identiteitsbewijs (shenasnameh), uw rijbewijs en uw nationale kaart (Karte Mili) betreffen louter uw identiteit en hebben geen betrekking op uw vluchtrelaas. U verklaart dat de documenten die betrekking hebben op uw tewerkstelling bij de politie en het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten en de daaruit volgende problemen allemaal werden verbrand door uw broer uit angst voor de autoriteiten. Wanneer het CGVS informeert waarom uw broer het nodig achtte om officiële overheidsdocumenten te verbranden uit angst voor diezelfde overheid geeft u de weinig aannemelijke verklaring dat u het ook niet gedaan zou hebben moest u daar zelf geweest zijn, maar dat uw broer geen kennis had van de aard van deze documenten en ze uit voorzorg allemaal verbrandde (cgvs 09.01.2014, p.6). Documenten betreffende uw arrestatie op 27.03.1389 (17.06.2009) heeft u evenmin. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u op de DVZ verklaarde dat uw paspoort zich nog in Turkije bevond bij uw echtgenote (verklaring dvz, par. 21). Tijdens het gehoor voor het CGVS ontkent u aanvankelijk een paspoort in Turkije te hebben gehad. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelt u dat u toen vertelde dat deze documenten in Turkije waren, en dat u het paspoort naar België zou proberen krijgen. Gevraagd wat het probleem met het paspoort was, gezien u uw andere documenten wel in uw bezit in België heeft, stelt u dat het paspoort in Iran is, dat u niet weet waar, en dat uw broer ook niet weet of hij het samen met de andere documenten heeft verbrand. Wanneer het CGVS informeert waarom het paspoort zich opnieuw in Iran bevond nadat u op de DVZ verklaarde dat het bij uw echtgenote in Turkije lag ontkent u dit ooit gezegd te hebben. Nochtans verklaarde u op het CGVS twee vragen daarvoor nog dat uw documenten, waaronder uw paspoort, nog in Turkije lagen (cgvs 09.01.2014, p.14-15). Uw tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen betreffende uw paspoort roepen ernstige vragen op over de wijze waarop u Iran heeft verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen

voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een schending van dit beginsel opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de definitie van het begrip vluchteling en zij tracht in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoekende partij herhaalt dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van meerdere veroordelingen omdat zij problemen had blootgelegd en omdat zij zich niet wilde schikken naar de religieuze voorschriften. Daarnaast werd zij gearresteerd naar aanleiding van de betogingen in 2009, hiervoor vreesde zij voor haar leven.

2.2.5.1. Aangaande de vaststellingen dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar deelname aan de demonstraties in Teheran in 2009 en zij hier evenmin overtuigende verklaringen over heeft afgelegd, wijst verzoekende partij erop dat zij duidelijk heeft aangegeven dat de verkiezingen haar vroeger niet echt interesseerden maar dat zij door omstandigheden van houding is veranderd. Zo heeft zij duidelijk uitgelegd dat de volledige bevolking het regime beu was. Verzoekende partij licht verder toe dat zij, zoals vele mensen, in Teheran is gaan protesteren omdat daar de betogingen plaatsvonden, en niet in Mashad.

Verzoekende partij wijst er eveneens op dat zij op gedetailleerde wijze heeft kunnen weergegeven hoe zij werd opgepakt tijdens deze betogingen en zij onderstreept dat deze verklaringen correleren met de objectieve landeninformatie waarover zij beschikt (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Deze objectieve informatie toont aan dat zij naar aanleiding van haar arrestatie tijdens de betoging wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat, wanneer verzoekende partij wordt gevraagd of zij haar deelname aan de protestbetogingen in Teheran op enige manier kan bewijzen, zij stelt dat er op haar facebookaccount een foto stond van haar tijdens deze betogingen, maar dat zij deze foto niet meer kan terugvinden. Verzoekende partij heeft eveneens aangegeven dat zij een USB-stick had met beelden die zij met haar camera had genomen, maar dat deze werd gestolen in haar opvangcentrum. Zij zegt dat zij deze

beelden nergens anders heeft bewaard (administratief dossier, stuk 9, p. 10). De Raad is van oordeel dat het toch zeer opvallend is dat verzoekende partij al het bewijsmateriaal betreffende haar deelname aan de betogingen in Teheran, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit Iran, is verloren en dat zij op geen enkele andere manier meer aan dit materiaal kan geraken. Deze vaststelling, die uiteraard dient te worden samen gelezen met de rest van de motivering dienaangaande, vormt dan ook een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Betreft het argument dat verzoekende partij duidelijk heeft weergegeven dat zij aanvankelijk inderdaad weinig interesse vertoonde voor de verkiezingen maar dat zij door omstandigheden van houding is veranderd, reden waarom zij heeft deelgenomen aan de betogingen en de uitleg dat zij hiervoor naar Teheran is gegaan omdat daar de (grote) demonstraties plaatsvonden, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar deelname aan de acties die plaatsvonden na de presidentsverkiezingen, de rechtstreekse aanleiding betrof voor haar vertrek uit haar land van herkomst. De Raad wijst er tevens op dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij eerder al in de problemen was geraakt met de Iraanse autoriteiten omwille van haar opstandig gedrag. Zo zou zij al enkele keren zijn opgesloten, zou zij veroordeeld zijn tot het krijgen van 100 zweepslagen en tot de betaling van een boete. Nu verzoekende partij reeds in een bijzonder slecht daglicht stond bij haar autoriteiten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zeer duidelijke redenen zou kunnen geven waarom zij zich zou hebben ingelaten met dergelijke risicovolle activiteiten, die dan ook nog eens op bijna 900 kilometer van de stad waarin zij woonachtig was, plaatsvonden. Zoals verwerende partij heeft vastgesteld, blijkt dit echter niet het geval te zijn. Verzoekende partij kon immers slechts vaagweg stellen dat zij wou protesteren omdat ze hun stem hadden gestolen, terwijl zij niet eens gestemd had tijdens de verkiezingen van 2009 en zij voordien slechts één keer zou hebben gestemd en zij dan nog een blanco stem zou hebben uitgebracht. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor weergegeven dat het slechts een smoes was die iedereen gebruikte om buiten te komen en het regime omver te werpen en wijst er in haar verzoekschrift op dat zij van houding was veranderd en dat zij net zoals de bevolking het regime beu was. Dergelijke verklaringen volstaan naar het oordeel van de Raad niet om aannemelijk te maken dat verzoekende partij, die voordien nog nooit een duidelijke stem had uitgebracht en die reeds problemen had ondervonden waardoor zij bijzonder op haar hoede diende te zijn, zich zonder duidelijke motivatie alsnog zou hebben ingelaten met dergelijke risicovolle activiteiten. De Raad wijst er nog op dat deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de hierboven vermelde motivering dat het vreemd is dat verzoekende partij helemaal geen begin van bewijs kan bijbrengen van haar beweerde deelname aan de betogingen en, onder meer, met de bevinding dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende de modaliteiten van haar vrijlating na haar arrestatie en dat zij zich niet afdoende heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken in Iran.

Waar verzoekende partij nog stelt dat uit de objectieve landeninformatie die zij bijbrengt, blijkt dat zij naar aanleiding van haar arrestatie bij de betoging wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, duidt de Raad erop dat de verwijzing naar dergelijke algemene landeninformatie niet voldoende is om een persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.6.1. Wat betreft de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de verklaringen over de borg, hamert verzoekende partij erop dat zij steeds heeft aangegeven dat zij niet beter wist dan dat haar broer een borg had geplaatst via de eigendomsakte. Zij heeft echter aangegeven dat zij denkt dat haar broer ook wel zijn lange arm heeft gebruikt om haar vrij te krijgen. Er valt niet in te zien waarom dit een tegenstrijdigheid zou zijn, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, kan worden afgeleid dat zij met enige zekerheid stelde dat zij werd vrijgelaten op borg (administratief dossier, stuk 13, p. 2). Dit staat dan weer in schril contrast met de door verzoekende partij geuite onzekerheid op het Commissariaat-generaal (*"Ik weet niet hoe ze het dan gedaan hadden, maar ze hebben me vrijgekregen. Ze zeiden dat ze de eigendomsakte van het huis van mijn broer hadden neergelegd. Ik weet niet of dat waar is, ik denk eigenlijk dat hij zijn lange arm gebruikt heeft."*, administratief dossier, stuk 9, p. 11). Wat er ook van zij, de Raad vindt het vooral doorslaggevend dat verzoekende partij meer dan vier jaar na de door haar voorgehouden feiten nog steeds niet op de hoogte is of zij al dan niet via borgstelling vrijkwam, temeer nu zij heeft verklaard nog steeds contact te hebben met familie in Iran. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij helemaal niet weet wat er verder nog met de borg is gebeurd en dat haar familie haar vertelde dat zij er zich niets van moest aantrekken en gewoon verder moest leven (administratief dossier, stuk 9, p. 11-12). Verzoekende

partij verschaft dienaangaande geen enkele uitleg in haar verzoekschrift. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat er in de bestreden beslissing tevens op gewezen wordt dat verzoekende partij ook helemaal geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van deze borg.

2.2.7.1. Nopens het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd aangaande een huiszoeking door de Iraanse politie na haar vertrek, licht verzoekende partij toe dat zij heeft verklaard dat zij deze informatie heeft vernomen van haar broer en dat zij deze informatie dan ook heeft laten neerschrijven tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Echter, later vernam zij van haar echtgenote dat deze informatie niet correct was. Zij heeft dit tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook rechtgezet.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer in feite neerkomt op het louter herhalen van de eerder verschaft uitleg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat een dergelijke uitleg niet kan overtuigen, aangezien verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze informatie aanvankelijk van haar eigen broer heeft verkregen en het niet geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat niet hun ouders maar de burens van verzoekende partij werden ondervraagd. Het herhalen van dezelfde uitleg biedt vanzelfsprekend geen ander licht op het motief in kwestie.

Waar verzoekende partij nog de aandacht wenst te vestigen op het feit dat haar vrouw en kinderen reeds vier jaar illegaal in Turkije verblijven en dat dit niet het geval zou moeten zijn indien zij geen problemen hadden, merkt de Raad op dat uit het loutere feit dat het gezin van verzoekende partij reeds vier jaar illegaal in Turkije verblijft, niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij en haar gezin werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst.

2.2.8.1. Met betrekking tot de bemerking dat verzoekende partij een gebrek aan interesse kan worden verweten omtrent haar problemen in haar land van herkomst en dat zij hier onvoldoende precieze informatie over kan geven, oppert verzoekende partij dat zij heeft aangegeven dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd bij haar familie, doch dat zij haar geen verdere informatie konden geven. Dit is volgens verzoekende partij niet geheel onbegrijpelijk gelet op de objectieve informatie die zij bijbrengt en waaruit blijkt dat rechtszaken in Iran lang op zich kunnen laten wachten (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, wanneer haar verschillende keren gevraagd werd naar de stand van zaken in Iran, uiterst vage en onwetende verklaringen heeft afgelegd. Verzoekende partij blijkt, meer dan vier jaar na de feiten, niet eens te weten of er nu al dan niet een rechtszaak tegen haar loopt in Iran. De enige informatie die zij kan geven is dat haar familie haar laat weten dat zij hier geen vragen over dient te stellen en dat zij niet moet terugkomen naar Iran. De Raad is allerminst overtuigd door dergelijke vage verklaringen. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij wel degelijk heeft gevraagd naar de stand van zaken maar dat haar familie haar geen verdere informatie kan geven, hetgeen volgens verzoekende partij logisch is omdat uit objectieve landeninformatie blijkt dat rechtszaken zeer lang kunnen duren in Iran, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij niet eens kon zeggen of er nu al dan niet een rechtszaak lopende is in Iran en of zij nu al dan niet voor een rechtbank dient te verschijnen. Gelet op de ernst van de door verzoekende partij beschreven feiten, is de door haar beschreven totale onwetendheid/vaagheid vanwege haar familie, allerminst geloofwaardig. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de situatie wijst op een flagrante desinteresse die uiteraard verder afbreuk doet aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.9.1. Inzake de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de werkzaamheden van verzoekende partij bij de Iraanse politie en bij het departement dat verantwoordelijk is voor de organisatie van de grensmarkten en omtrent haar veroordeling door de militaire rechtbank (tot de betaling van een geldboete) en de door het personeelscomité opgelegde straf (100 zweepslagen), haalt verzoekende partij aan dat het onbegrijpelijk is dat verwerende partij twijfelt aan haar werk bij de Iraanse politie, nu zij daar op een heel geloofwaardige manier verklaringen over heeft afgelegd. Ook aangaande de veroordeling door de militaire rechtbank heeft zij overtuigende verklaringen afgelegd die verifieerbaar zijn. Zo heeft zij bijvoorbeeld uitgelegd dat zij toen zij een paspoort wou gaan halen, zij dit document niet kreeg vooraleer zij het eerste deel van haar geldboete had betaald.

Verzoekende partij verwijst, met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat zij bepaalde beweringen niet kan staven met enig begin van bewijs, naar paragraaf 197 van het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria*", waarin gesteld wordt dat de op haar rustende bewijslast niet te strikt dient te worden toegepast.

Verzoekende partij besluit dat haar verklaringen over voormelde elementen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat de gebeurtenissen in kwestie mee in acht dienen te worden genomen bij het evalueren van haar vlucht naar aanleiding van haar deelname aan de betoging.

2.2.9.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om haar tewerkstelling bij de politie/het departement verantwoordelijk voor de organisatie van de grensmarkten en haar arrestaties/veroordelingen/lifstraffen te bewijzen. Verzoekende partij verkondigt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar broer al deze bewijsstukken heeft verbrand uit angst voor de autoriteiten. Verwerende partij zet echter uiteen waarom zij deze verklaring weinig aannemelijk acht. In het verzoekschrift wijst verzoekende partij erop dat zij gedetailleerde en heel geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over deze elementen/gebeurtenissen en dat de bewijslast die op haar rust volgens de richtlijnen van UNHCR niet al te strikt mag worden toegepast. Deze uitleg kan echter niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij betreffende essentiële onderdelen van haar asielrelaas geen enkel begin van bewijs kan bijbrengen. Zij voert in haar verzoekschrift ook geen verweer aan met betrekking tot de vaststelling dat haar uitleg – deze stukken zouden allen verbrand zijn door haar broer – niet overtuigt. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat weinig precieze en weinig coherente verklaringen werden afgelegd omtrent haar veroordeling door de militaire rechtbank en dat deze voorgehouden feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Betreft haar bewering dat zij enkele maanden werd vastgehouden en na haar vrijlating 100 zweepslagen kreeg, merkt verwerende partij ook nog op dat er hoe dan ook goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich bij terugkeer naar Iran niet opnieuw zullen voordoen, gelet op het feit dat verzoekende partij na deze aanhouding en lijfstraf nog meer dan vijf jaar in Iran zou zijn verbleven. Verwerende partij beschouwt deze vrees dan ook niet als actueel. Voormelde motivering wordt niet in een ander daglicht gesteld door de in het verzoekschrift aangebrachte argumentatie dat zij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

2.2.10. In de bestreden beslissing wordt eveneens aangehaald dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over haar paspoort, hetgeen volgens verwerende partij ernstige vragen doet rijzen over de wijze waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over deze vaststelling, wordt het motief als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen en dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheid hebben om haar individuele bescherming te bieden (bijlage 5 bij het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Voormelde bemerking doet dan ook niet ter zake. Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot haar opmerking dat verzoekende partij in Iran geen kans heeft op een eerlijk proces (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

2.2.12. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert passages uit enkele rapporten/nieuwsberichten (bijlage 6, 7, 8 en 9 bij het verzoekschrift) om de algemene mensenrechtenproblematiek, het democratisch deficit en de onfortuinlijke behandeling van dissidenten/oppositieleden in Iran aan te kaarten. De Raad wijst er wederom op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij geschetste profiel en activiteiten en de problemen die zij hierdoor beweert te hebben ondervonden in haar land van herkomst. Het verwijzen naar dergelijke landeninformatie biedt dan ook geen enkel soelaas. De Raad verwijst verder nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.14..

2.2.13. Gelet op het geheel van voorgaande uiteenzetting dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de mensenrechtensituatie in haar land van herkomst (zie punt 2.2.12.) doch zij toont niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT